

ISTENKERESŐ

DANYI MAGDOLNA

Thomka Beátának

Magadba nézz, ha szólít a vágy
s a kétség, mert sehol máshol
nem lehetsz rá, s ha ez vétség,
vállald, –

mert, lehet, ott van fűben, fában,
vele hajolva a szélben,
vele szikkadva a nyárban,
s mégse *van*, neked, nekem,
meg se érint, bármily közel
léphetsz hozzá . . .

Ne keresd hát sehol másban, mint magadban,
egy csendesülő pillanatban, mintha tudnád,
a vágy s a kétség tőle való . . . Elméd
görnyedez alatta, s lázong.
Ő nem ilyennek akarta, s magát másnak
hitte, s másnak az ember, –

pedig csak *élő anyag*, ha ez kevés;
formálódunk az időben, mint a fűszál,
mint a fák, mint vízpartok,

s ő bennünk remeg mozdulatlan,
-atlan, -etlen, sugárzóan
és kínzóan, élni tanít, ő,
a mondhatatlan, a hihetetlen,
a soha sincsen, a sehol sincsen.